

РЕШЕНИЕ

№ 19565

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 28.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **36** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Р. М. Ф. Ю., гражданин на Е., срещу отказ за издаване на виза от 2.12.2025 г., издаден от консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в [населено място], Е..

Жалбоподателят твърди, че отказът е немотивиран – не са изложени подробни мотиви, а е цитирано единствено норми от ЗЧРБ. Не е законосъобразен – издаден е при съществено нарушение на административните норми, неправилно приложение на материалния закон и издаден от некомпетентен орган. Иска да се отмени оспорения акт, да се върне преписката за ново произнасяне. Претендира разноски.

Ответникът – консула към Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Е., моли жалбата да се отхвърли като неоснователна /така становище от 26.3.2026 г./. Счита, че са налице фактическите предпоставки за постановяване на оспорения акт.

Твърди, че издаденият отказ е правилен и законосъобразен. Извършени са необходимите процесуални действия, за да се приеме, че следва да се постанови отказ. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза, на 24.8.2025 г., видно от представено заявление, за обучение.

С обжалвания отказ ответникът е посочил, че са налице предпоставките на чл. 10, ал.1, т. 17, т. 22

и т. 24 ЗЧРБ. Допълнителни забележки: Целта и планираният престой са необосновани. Съществуват основателни съмнения за надеждността на направените изявления във връзка с действителните намерения за пътуване. Има основателни съмнения, че лицето използва целта на пътуването като предлог за незаконна миграция.

Предвид така установеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.1.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 8/16.1.2025 г. на консула към Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Е..

Отказът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съдът приема, че оспореният отказ не отговаря на изискването да е мотивиран – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 17, т.22 и т. 24 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на законовата норма не отговаря на изискванията за мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК.

Не е посочено защо е прието, че целта и планираният престой са необосновани.

Не е посочено защо е прието, че съществуват основателни съмнения за надеждността на направените изявления във връзка с действителните намерения за пътуване. Не е мотивирано как се е стигнало до извод за основателни съмнения.

Не е посочено защо е прието, че има основателни съмнения, че лицето използва целта на пътуването като предлог за незаконна миграция.

Не е налице препращане, нито е представен друг документ, който да може да послужи като мотиви в този случай.

Липсата на конкретни мотиви, свързани с отказа за издаване на виза е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е съгласно константната практика на Върховния административен съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатите лица да разберат мотивите на засягащия ги негативен акт, респ. да организират защитата си срещу него.

В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен.

Същевременно обаче, предвид заявлението за издаване на виза, както и предвид целта и времето

на планирания престой /обучение в българско висше учебно заведение, считано от 15.9.2025 г., заповед № 71/9.2.2026 г. на ректора на Университета по застраховане и финанси– т. 2, видно от която жалбоподателят е отстранен считано от зимния семестър на учебната 2025/2026 г./ съдът намира, че не следва да се връща преписката на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, като са представени доказателства за такива в размер на 10 лв. за държавна такса и 800 лв. – за адвокатско възнаграждение.

По възражението за прекомерност. Счита същото за неоснователно. Уговорената сума е до минимума съобразно Наредба № 1 за възнагражденията за адвокатска работа, както и е съобразено с фактическата и правната сложност на делото и извършените процесуални действия. Водим от горното, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на жалба на Р. М. Ф. Ю., гражданин на Е., отказ за издаване на виза от 2.12.2025 г., издаден от консула към Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Е., по заявление за издаване на виза от 24.8.2025 г.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Р. М., гражданин на Т., сумата от 810 лв. или 414,15 евро разноски.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.